

העדות

ראיתי אותם דרך החלון! אמרה בעדותה רבקה דהרי (ימין), עדיהמלך מספר 1 במש" פט רצח בע"מ. פניה הפיקו שגאה עזה כלפי אהובה-לשעבר, אחמד קילאני ושאר בני החבורה. לא פחות ממנה היתה מלאת שגאה סו" ניה מנסיך, בת ה-16, האילמת למחצה. את דבריה כמעט שאי אפשר היה להבין, אך דבר אחד היה ברור: היא סבלה קשות תחת ידי החבורה, שנהגה להתעלל בה ולהשתמש בה למטרות שונות, החל מכביסה ועבודות בית, וכלה בשיעשוע האורחים למיניהם.

הגמדת

רוזה לוי ערוסי, אשתו האר" מללה, הגמדת, של הנאשם מספר 1, הובאה לבית הדין בליווי שוטרת. גם היא היתה טרגדיה בפני עצמה, שהאבתה לשמואל לוי, הצעיר ממנה ב-14 שנה, הובילה אותה, בעקביות גורלית, לחיים אומללים בתוך חבורת פושעים. רוזה, בת לאחת המשפחות העשירות בתל-אביב, נישאה לערוסי למרות רצון הוריה שמלכתחילה לא בטחו בחתן הצעיר, העדיפו לרשום את הבית על שם אמה של רוזה. בתום המשפט זוכתה עלידי שופט-השלום ידי-הלוי, מחוסר הוכחות.

המקום

בחולות השוממים של בתיים עמד הבית המפ- תורי, שמשך שנים התחוללו בין כתליו פשעים מקפאיים, מבלי שאיש מן הסביבה ידע על כך. משהובאה רוזה למקום, בשעת חיפוש המשטרה, כרעה על ברכיה, יבכה, חיכתה שיחזירו אותה אל תוך כתליו של בית הסוקר. שנעמו לה יותר מאשר הזכרונות הקשורים ל בית זה, בו עברו עליה סיוטים נוראים בהקיצ, יחד עם רבקה וסוניה, אחיותה לצרה.

הנאשמים

כשכוונו הצלמים את עדשתם אל הנאשמים, סובב הנאשם מספר 1, שמואל לוי ערוסי (ימין, למעלה) את פניו, קיווה שלא יונצחו על הצלוליד. לידו: אחמד קילאני הנאשם מספר 2, שהבית בעד" שה, כמו בשופט, באדישות גמורה. כשכבלו את הנאשמים, בתום המשפט, כדי להחזירם לסוהר, ביקש פאריס (במרכז) לא לכבלו, בו בזמן שנאשם מספר 4, מוחמד שרם, ביקש ללכת לביתו, ממנו נעדר כבר זמן רב, להיות משוחרר בערבות.

הראתה למשטרה דברים אחרים: את השאר גלתה המשטרה בעצמה

נעליים אלה הורדו מרגליו של סעדי אחרי הרצחו והוסתרו עלידי רבקה.

במקום זה היה תלוי החבל, שהוסר ביום הרצח, שימש כלי מוות, בו מצא סעדי את קיצו.

בעזרת דחפורים נחפר כל השטח מסביב לבית, בחיפוש אחרי גוויות נוספות. הן לא נמצאו.

בחפרה בידיה כתול, גילתה למשטרה חפצית סט מרדים. אותה הסייגה קודם, בבוא המשטרה.